

01008169

02

Suma

Protokol

23
X

Bosna i Hercegovina
AGENCIJA ZA ISTRAŽIVANJE I DOKUMENTACIJU
SEKTOR AID TUZLA

Broj: 15-46/96
Dana, 05.02.1996. godine

Z A P I S N I K

GRADANIN: SALKIĆ ABDULAH, sin Mehmeda, rođen 01.10.1946. godine u Hranči, opština Bratunac, po zanimanju KV zidar, zaposlen u GP "Radnik" Srebrenica, Bošnjak, državljanin R BiH, oženjen, otac troje djece, privremeno nastanjen u Živinicama, naselje "Litva" kolektivni smještaj, na okolnosti počinjenih ratnih zločina na području Srebrenice, ovlaštenim službenim licima, dao je slijedeću:

I Z J A V U

Zajedno sa vojno sposobnim muškarcima 11.07.1995. godine ja sam sa svojim sinom Izetom Salkićem, r. 10.03.1971. godine krenuo sa Jaglića prema slobodnim teritorijama. Dio kolone u kojoj sam se nalazio išao je bez problema do bratunačke Kamenice, gdje smo naišli na četničku zasjedu. Iznad Kamenice, u šumi, dana 13.07.1995. godine oko 23,00 sati, naišli smo na zasjedu i pošto je bila noć, nisam mogao procijeniti koliko je lica poginulo a koliko ranjeno, a pretpostavljam da ih je moglo biti nekoliko stotina.

Među ranjenicima prepoznao sam Osmanović Hakiju, sin Alije iz Magašića, Osmić Ibru, sin Mušana iz Blječeve i Mešanović Hakiju, sin Hase iz Blječeve i sva trojica su bili ranjeni u noge. Njih trojicu smo, ja i izvjesni Zele, sin Bajre iz Blječeve iznijeli sa mjesta ranjavanja na susjedno brdo od mjesta gdje je bila zasjeda i na tom brdu smo ih ostavili, jer ih nismo mogli dalje nositi. Njihova daljnja sudbina mi nije poznata. Na putu od bratunačke Kamenice do Baljkovice, nismo više nailazili na zasjede, ali sam usput vido nekoliko stotina leševa, ali nikog nisam mogao prepoznati. Na dijelu puta iznad Đuguma kod Nove Kasabe na sporednom makadamskom putu vido sam oko 300 ranjenika koji su ležali po putu koji su tražili vode i molili su da ih neko ponese sa tog mjesta. Međutim, uslovi puta nisu dozvoljavali, a mi ih nismo mogli nositi, niti im ukazati prvu pomoć. Od ranjenika nisam nikoga poznavao. U tim trenutcima četnici, koji su se nalazili u Novoj Kasabi, putem megafona pozivali su narod na predaju. Ja sam odlučio da se ne predajem i odlučio sam da se vratim u pravcu Pervana, opština Bratunac. Iz grupe lica u kojoj sam se ja nalazio, većina lica je odlučila da se preda četnicima. Među licima koja su se predala poznavao sam Izeta Beganovića iz Glogove, star oko 40 godina, Nedžada Salkića, sin nezira iz Hranče, Adema Memiševića iz Blječeve, Edhema Memiševića iz Blječeve, Dervišević Ibru iz Mihaljevića. Njihova dalja sudbina, poslije predaje, mi nije poznata. Smatram, prema mojoj slobodnoj procjeni, u Novoj Kasabi se predalo oko 2500 lica. Ja sam se 13.07.1995. godine iznad Nove Kasabe vratio u Pervane i dok sam se nalazio u šumi iznad Pervana, sa udaljenosti od oko 500 m vido sam kada su četnici proveli oko 700 lica asfaltnim putem iz pravca Konjević polja prema Kravici. Nikog nisam mogao prepoznati, ali vido sam da su sva lica bila bosa, a pojedini među njima su bili samo u majcama, a ruke su držali iza vrata. Tu grupu su sprovodili naoružani četnici koji su se rasporedili tako da je ispred i iza kolone bilo po desetak četnika, dok je sa strane bilo po dvadesetak četnika. Ni jednog od njih nisam mogao prepoznati. U Pervanima sam sačekao noć i 13.07.1995. godine oko 22,00 sati zajedno sa sinom Izetom Salkićem, Mešanović Senahidom iz Blječeve, Golić Mehom iz Glogove i još 5 NN lica, krenuli smo preko Kušlata i 14.07.1995. godine oko 18,00 sati prešli smo asfaltni put i rijeku Jadar. Kod Kušlata smo sustigli jednu grupu od oko 70 lica i sa njima smo zajedno nastavili

Salkić Aholi 008

1908170

put. U toj grupi ljudi jedino sam prepoznao Ibišević Fikreta iz Glogove koji je ujedno i bio vođa puta te grupe. Do Baljkovice smo išli neometano, a uz put sam video veći broj ubijenih civila, ali nikog od njih nisam prepoznao. Neposredno pred Baljkovicom u susret nama došao je 1 NN mladić i rekao nam da je put za Baljkovicu ponovo zatvoren i da se ne može preći, te da je on krenuo za Žepu. Ne znam koji je datum bio kada smo stigli na domak Baljkovice. Nekoliko dana smo se krili u šumi ispred Baljkovice i izviđali smo teren, a u međuvremenu grupa se osipala u manje grupe, tako da sam ja ostao u grupi sa desetak ljudi. Jedne noći oko 3,00 sati nas desetak smo krenuli prema dijelu linije kuda je narod prije nás prolazio na slobodnu teritoriju i tu smo naišli na zasjedu. Na toj zasjedi ja sam ranjen i Memišević Adis iz Blječeve, Mešanović Senahid iz Blječeve, a nisam video da je iko u tom trenutku poginuo, ali znam da se više nisu pojavili, odnosno ja ih nisam video i to svog sina Izeta Salkića, Memišević Sabita iz Blječeve i još 3 NN lica. Četnici tu noć nisu nama prilazili, a mi smo se razbježali na sve strane, a ja sam ostao na mjestu zasjede posljednji i tada sam se vratio nazad iako sam bio ranjen u lijevu ruku i obje noge. Sa tog mjesata sam se vratio nazad oko 100 metara i tu sam se onesvijestio. Kad sam došao svijesti već je bilo jutro i nikoga nisam video u svojoj blizini. Tu sam bio sam dva dana, a nakon toga naišli su Golić Azmir iz Glogove i Golić Meh. Njih dvojica su mi dali vode i rekli su mi da ima još ljudi i da će mi pomoći. Nakon izvjesnog vremena oni su otišli prema grupi ljudi koja je bila u neposrednoj blizini i poslali su 2 bolničara kojima ne znam imena, koji su mi ukazali prvu pomoć, a zatim su otišli, a ja sam i dalje ostao sam. Nekoliko dana sam proveo sam, a onda mi se priključio maloljetni Adis Memišević iz Blječeve.

25.07.1995. godine oko 14,00 sati ja i Adis, pošto nismo imali drugog izlaza odlučili smo da se predamo i odmah smo krenuli prema četnicima. Na Crnom vrhu naišli smo na jednog pripadnika tzv. srpske vojske, koji je na ruci imao amblem vukova sa Drine, star oko 25 godina, visok 180 cm, plav, razvijen, a sa sobom je nosio AP. Kada nas je zarobio, natjerao nas je da izvadimo sve iz džepova i torbica, a zatim mi je stavio nož na vrat i pitao me koliko je moj nož zaklao četnika. Tada sam mu rekao da nisam zaklao ni jednog četnika. Tu sam mu predao 500 DM koje sam imao kod sebe. U međuvremenu je pristiglo desetak četnika meni nepoznatih, koji me nisu tukli, ali su zahtijevali od mene da im kažem koliko ima ljudi jos u šumi i gdje se nalaze. Tada je jedan četnik naredio drugom četniku da nas sproveđe do njihove minobacačke baterije i da ne dozvoli nikom da nas maltretira. Usput me je prepoznao izvjesni Jovo iz okoline Zvornika, prije rata radio u "Uviverzalu" u Zvorniku i on je bio fer prema meni. Od mjesata gdje je bila postavljena MB baterija pa do Karakaja prevezli su nas "tamićem", a tu nam se pridružilo još 8 zarobljenih civila, među kojima sam poznavao Džanić Zeta i Džanić Safeta iz Blječeve. Po dolasku u prostorije fabrike "Standard" u Zvorniku, zatekli smo još oko 10 zarobljenih civila od kojih nisam nikoga prepoznao. U mom prisustvu u fabrici su udarali nogama i rukama jednog meni nepoznatog mladića, zbog toga što je pitao gdje su ostali koji su se sa njim predali, a koji su ostali u fabrici dok su njega četnici vodili da poziva narod u šumama na predaju.

Istog dana u Zvorniku nas oko 20 su povezali lisicama, a zatim "tamićem" prevezli u logor Batković, gdje smo stigli 25.07.1995. godine oko 22,00 sati.

26.07.1995. godine MKCK je registrovao sve nas koji smo se nalazili u logoru Batković. U tom trenutku u logoru Batković bilo je ukupno 233 zarobljena lica. U logoru Batković niko me nije tukao, ali nas je njihov bezbjednjak pojedinačno izvodio, u kancelariju u krugu logora, na ispitivanje. Svi zarobljeni koji su se nalazili u logoru Batković su kasnije razmijenjeni, a ja sam razmijenjen 29.09.1995. godine.

Nemam više šta da izjavim, izjava mi je glasno diktirana, u formulaciji iste učestvovao sam i sam, te je prihvatom kao svoju.

ZAVU DAO:

Salkić Abdulah

Salkić Abdulah

ZAPISNIČAR:

Mavramović

OVLAŠTENA SL. LICA:

*Omerbegović Husein
Tomislav Trča*